

holde sig i deres Districter, saavel deres Personer, som deres Eiendomme, Rettigheder og Friheder efter de imellem Kongen og de fremmede Magter bestaaende Tractaters Medfør og Stedernes Usance, saa skal bemeldte Kgl. Undersaatter i alle Tilfælde, hvor de i ovenmeldte Henseender maatte trænge til Hielp og Bistand, henvende sig til vedkommende Consul eller Vice-Consul og forvente, efter de man tillagte Instructioner, at blive forhiulpne til deres Ret.

§ 2. Dog er det derhos Kongens Villie, at de søfarende og handlende Undersaatter skulde beholde fuld Frihed, paa alle Steder, endog hvor Consuler Kongen ere beskikkede, til at betiene sig i deres private Forretninger af hvilkensomhelst Factor, Commissionair eller Correspondent, de vil, og maa, uden Vedkommendes udtrykkelige Forlangende, ingen Consul befatte sig med deres Handels- eller andre private Anliggender, og endnu mindre paatrænge de Søfarende eller andre Kgl. Undersaatter sin Tieneste. Naar derimod disse vil betiene sig af Consulen i Handels- eller Commissionssager udenfor Consulatpligterne, da bliver Consulen at ansee ligesom andre Kiøbmænd og Commissionairer, og er i denne Egenskab beføiet til at lade sig betale de sædvanlige Provisioner.

§ 3. Derimod skal de Kgl. Undersaatter, saavel Skippere som Søfolk, være pligtige, uværligen at adlyde saadanne skriftlige Forholdsordres og Befalinger, som Consulerne, i overordentlige Tilfælde, naar enten Krigsfare eller Sundheds Tilstand paa et eller andet Sted gjør det nødvendigt, af Kongen ere autoriserede til at tillægge dem; ligesom de og paa det nøieste have at rette sig efter den Anviisning, som den af Consulen ved deres Ankomst i hans District vil vorde meddeelt angaaende Stedets Love og Vedtægter, samt hvad af dem, med Hensyn til de til Ind- og Udførsel forbudne Varer samt Told- og Havnevæsenet, bliver at iagttage. Naar nogen af Consulerne, især i Middelhavets og de Portugisiske Havne, maatte, efter mødende Omstændigheder, finde sig beføiet til at meddele de skibsførende Undersaatter i hans District nogle Forsigtighedsregler, det være sig i Henseende til Befragtning af danske Skibe med Bestemmelse til Kysten af Barbariet, eller andet deslige, som kunde angaa Kongens egen Interesse eller Søfartens Gavn, da skal saadan Underretning og Advarsel af dem

nøiagtigen følges, saaledes som de derfor ville staae Kongen til Ansvar.

§ 4. Naar Tvistighed opkommer imellem Kgl. søfarende Undersaatter, Kiøbmænd, Skippere og Skibsfolk paa saadanne fremmede Steder, hvor en Consul af Kongen er ansat, da skal de stridende Parter være pligtige, at henvende sig til denne, for at faae Sagen bilagt i Mindelighed ved et billigt Forlig. Skulde Forlig ei være at opnaae, da er Consulen bemyndiget, efter at have anhørt og nøie overvejet alle dermed forbundne Omstændigheder, at afsige Kjendelse efter Ret og Billighed, samt, efter bedste Skiønnede, i Overeensstemmelse med de Kgl. Landets Love og vedtagen Handelsbrug og Søe-Coutume. En saadan Kiendelse, naar den af Consulen er afsagt og Parterne meddeelt i behørig beskreven Form, hvilket af Consulen bør skee paa Embedsvegne og uden Betaling, skal af dem uden Væring vedbørligen vorde efterlevet, hvorefter det da skal staae enhver frit for, at lade sin Sag nærmere undersøge og paakiende ved de Kgl. Domstole.

§ 5. Skulde det hænde sig, at nogen af Kongens søfarende Undersaatter paa Reisen til en Havn, hvor nogen Kgl. Consul er ansat, eller under hans Opsyn sammensteds, ved Opsætsighed imod sine Foresatte, Mytterie eller anden Misgierning, som dog ikke kan komme under Øvrighedens Kiendelse paa Stedet, have forbrudt sig saaledes, at han, ifølge Pl. 11 Mart. 1818, bør overleveres til Consulen i den Havn, hvor Skibet er indløbet, for af ham at blive hiemsendt som Arrestant til de Kgl. Stater, da skal saadant iværksættes efter Consulens Ordre med hvilket-somhelst dansk Skib, som af ham dertil bliver udseet, og er Skibsføreren i saadant Tilfælde forpligtet, uværligen at modtage en saadan Forbryder, samt, ved dennes Aflevering ombord, at udsætte sit skriftlige Revers til Consulen af Indhold, at han vil aflevere Arrestanten til Øvrigheden i den første Havn i Kongens Lande, hvor han med Skibet indkommer, imod derfor at nyde en billig Gottgjørelse efter Reisens Længde og Sagens Omstændigheder.

§ 6. Har nogen Skipper, Kongens Undersaat, forsømt, at oprette den i Anordningerne befalede skriftlige Contract eller saakaldet Skibrulle, eller deri at tilføre de efter Udreisen foregaaede Forandringer, og der desaaarsag imellem ham og Folkene, eller nogen af disse, opstaaer Tvistigheder angaaende Lønnen, da skal Sagen af Par-